

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 14, 2018

Nummer 14, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:482](#) 30-03-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:440](#) 27-03-2018

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:613](#) 08-03-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:531](#) 08-03-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:532](#) 08-03-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:573](#) 23-02-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:166](#) 13-02-2018

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1842](#) 30-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2964](#) 29-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2963](#) 29-03-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:2962](#) 29-03-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:1826](#) 28-03-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3318](#) 28-03-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:2340](#) 28-03-2018

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1096](#) 27-03-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:1355](#) 27-03-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:1863](#) 23-03-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:3093](#) 14-03-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:2474](#) 01-02-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 14-03-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Vrouw veroordeeld voor poging tot doodslag en zware mishandeling door ammoniak in het gezicht van het slachtoffer te gooien en haar met een mes te bewerken. Toewijzing materiële en immateriële schadevergoedingen aan slachtoffer. Toewijzing shockschadevordering aan dochter slachtoffer. Pleegzoon van slachtoffer niet-ontvankelijk in shockschadevordering.

De verdachte in deze zaak is een 50-jarige vrouw die wordt veroordeeld voor zware mishandeling en poging tot doodslag op de minnares van haar partner. De verdachte heeft ammoniak in de ogen en het gezicht van het slachtoffer gegooid en heeft haar meermalen met een mes gesneden, in het gezicht, in de hals, in de oren en in de pols. Het slachtoffer heeft een tijdje niet kunnen zien, heeft blijvende littekens opgelopen en lijdt ook emotionele schade.

Het slachtoffer voegt zich (met haar advocaat als gevolmachtigde) als benadeelde partij in het strafproces, met een vordering tot vergoeding van haar materiële en immateriële schade. De rechtbank acht de gevorderde abstracte vergoeding voor kosten voor verzorging alsmede de gevorderde kosten voor huishoudelijke hulp op basis van de Richtlijn Huishoudelijke Hulp van De Letselschade Raad voldoende onderbouwd, zodat deze toewijsbaar zijn. Ook de gevorderde kosten voor de pruiken komen voor vergoeding in aanmerking. De rechtbank concludeert dan ook dat de vordering ter zake materiële schade tot het gevorderde bedrag, te weten € 5.759,29 zal worden toegewezen. Ten aanzien van de vordering ter zake immateriële schade overweegt de rechtbank het volgende. De rechtbank heeft kennisgenomen van uitspraken in vergelijkbare zaken en heeft hierbij in het bijzonder gelet op de bedragen die doorgaans door rechtbanken worden toegekend wanneer er, net als in de onderhavige zaak, sprake is van ontsierende littekens in het gezicht en blijvend oogletsel. In dit geval acht de rechtbank een hoger bedrag dan in genoemde uitspraken, te weten € 25.000, redelijk en billijk en wijst zij dit bedrag toe. Voor het overige wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering.

De advocaat verklaart eveneens gevolmachtigd te zijn de dochter van het slachtoffer te vertegenwoordigen. Zij wenst zich in dit strafproces als benadeelde partij te voegen met

betrekking tot de door haar geleden shockschade die het gevolg is van het aan verdachte ten laste gelegde. De rechtbank overweegt als volgt. De dochter was op de plaats van het misdrijf aanwezig en zij heeft haar moeder horen gillen en schreeuwen. Vervolgens heeft zij gezien dat haar moeder bloedend naar buiten kwam en in de ambulance werd gedragen. De psycholoog bij wie de dochter in behandeling is, heeft bericht dat de dochter PTSS heeft ontwikkeld nadat haar moeder is mishandeld. Hoewel aan de raadsman kan worden toegegeven dat de verstrekte informatie in het bericht van de psycholoog, op basis waarvan deze tot de diagnose PTSS komt, summier is, betekent dit niet dat de rechtbank niet van de juistheid van die diagnose uit kan gaan. De precieze omvang van het geestelijk letsel dat rechtstreeks in verband kan worden gebracht met de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van het misdrijf is evenwel nog niet volledig duidelijk. De rechtbank waardeert om die reden de immateriële schade thans op een bedrag van € 1.000. Voor het overige wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard in haar vordering.

De advocaat treedt eveneens op namens de pleegzoon van het slachtoffer, die zich als benadeelde partij in dit strafproces wenst te voegen met een shockschadevordering. De rechtbank is van oordeel dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk in zijn vordering dient te worden verklaard, nu op dit moment (nog) niet kan worden vastgesteld of de benadeelde partij shockschade heeft geleden, omdat er nog geen diagnose van een behandelend psycholoog voorhanden is.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 30-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1842

Zaaknummer: 13-650061-17 (Promis)

Rechters: C.F. de Lemos Benvindo, A.R.P.J. Davids en N. Saanen

Advocaten: E.G.S. Roethof en A.J.J.G. Schijns

Wetsartikelen: 287 Sr, 302 Sr, 303 Sr en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Hoge Raad wijst zaak over medische aansprakelijkheid van plastisch chirurg voor schade als gevolg van handoperatie terug naar het hof. Afwijzing door hof van verzoek om voorlopig deskundigenbericht op grond dat de vraagpunten niet ter zake dienend zijn in het kader van de eis in de hoofdzaak, volgens Hoge Raad onbegrijpelijk.

Verzoekster ondervond klachten aan de linkerhand, waarvoor zij door haar huisarts is verwezen naar een plastisch chirurg (hierna: verweerder 2), die als vrijgevestigd medisch specialist verbonden is aan het Maasstad ziekenhuis. Verweerder 2 heeft vastgesteld dat de klachten van verzoekster pasten bij een afwijking die de ziekte van Quervain wordt genoemd en heeft een operatie uitgevoerd bij verzoekster. Nadien hield zij klachten. Verweerder 2 heeft vervolgens kenacort in het geopereerde gebied ingespoten, maar ook nadien hield verzoekster klachten (zenuwletsel en psychische gezondheidsklachten). Hiervoor is zij in het Maasstad ziekenhuis door verschillende specialisten behandeld.

Verzoekster is een procedure tegen het Maasstad ziekenhuis en gedaagde 2 (hierna: gedaagden) begonnen, waarin zij heeft gevorderd voor recht te verklaren dat gedaagden aansprakelijk zijn voor de door haar geleden schade, en gedaagden te veroordelen tot vergoeding van de schade. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. In hoger beroep heeft verzoekster een verzoek ingediend tot benoeming van een deskundige (een plastisch chirurg), om het professionele handelen van verweerder 2 te beoordelen. Het hof heeft dit verzoek afgewezen. Volgens het hof is tussen partijen niet in geschil dat niet is gebleken dat verweerder 2 tijdens de operatieve ingreep een fout heeft gemaakt die zou hebben geleid tot het zenuwletsel (en de daardoor veroorzaakte schade). Het verzoek tot benoeming van een deskundige ziet naar het oordeel van het hof op de vraag i) of verweerder 2 te snel is overgegaan tot het verrichten van de operatie, ii) welke informatie hij vooraf aan verzoekster had moeten verstrekken over de aard van deze behandeling en de daaraan verbonden risico's en iii) of hij alternatieve behandelingen met verzoekster had moeten bespreken (en zo ja welke). Het hof achtte deze vraagstelling in het kader van de eis in de hoofdzaak niet ter zake dienend. Die vragen zien immers niet op het vaststellen van een (medische) fout van verweerder 2 bij de uitvoering van de operatieve ingreep (waar de vordering in de hoofdzaak

klaarblijkelijk nog op is gericht).

In cassatie klaagt verzoekster dat het hof is uitgegaan van een onjuiste, althans te beperkte lezing van haar stellingen in de hoofdzaak. Met die stellingen heeft zij niet de vraag voorgelegd of de operatie goed is uitgevoerd, maar dat verweerder 2 te snel is overgegaan tot de operatie, dat hij verzoekster niet heeft geïnformeerd over de aard van de operatie en de daaraan verbonden risico's en dat hij geen alternatieve behandelingen met haar heeft besproken. Op die verwijten ziet ook het door verzoekster gewenste deskundigenbericht. De Hoge Raad acht deze klacht gegrond. Het hof heeft terecht vooropgesteld dat de rechter een verzoek tot het gelasten van een voorlopig deskundigenbericht in beginsel moet toewijzen, mits het daartoe strekkende verzoek ter zake dienend en voldoende concreet is en feiten betreft die met het deskundigenonderzoek bewezen kunnen worden. Het daaropvolgende oordeel van het hof dat het verzoek van verzoekster niet ter zake dienend is, is evenwel onbegrijpelijk, aldus de Hoge Raad. Het door verzoekster beoogde deskundigenverzoek ziet op de drie bovengenoemde aspecten en deze vragen betreffen de door de rechtbank genoemde verwijten A, B en C die verzoekster aan haar vorderingen jegens gedaagden ten grondslag heeft gelegd, en niet de vraag of verweerder 2 een (medische) fout heeft gemaakt bij de uitvoering van de operatieve ingreep. De Hoge Raad verwijst de zaak terug naar het hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:482

Zaaknummer: 17/03504

Rechters: E.J. Numann, G. Snijders, T.H. den Tanja-van Broek, C.E. du Perron en C.H. Sieburgh

Advocaten: K. Aantjes

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gekwalificeerde doodslag door het slachtoffer te doden tijdens een overval in diens huis. Shockschadevergoeding (€ 10.000) toegewezen aan broer van slachtoffer. Vriendin van slachtoffer vordert tevens shockschadevergoeding, maar deze wordt niet toegewezen.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor het medeplegen van gekwalificeerde doodslag. Bij een overval in het huis van het slachtoffer hebben de verdachte en zijn medeverdachte het slachtoffer met een vuurwapen gedood, teneinde met hun daad (de overval) weg te komen. De broer en de vriendin van het slachtoffer voegen zich als benadeelde partijen in het strafproces.

De broer vordert onder andere een vergoeding voor de door hem geleden shockschade (€ 22.000). De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de broer getuige is geweest van de pogingen zijn zwaargewonde broer te reanimeren. Kort hierna is zijn broer overleden. Later is de broer geconfronteerd met de beelden van een bewakingscamera, waarop te zien is hoe verdachte en zijn medeverdachte de woning van het slachtoffer binnendringen en waarop het fatale schot is te horen. De broer en het slachtoffer hadden een nauwe, affectieve band: niet alleen waren zij broers, ook waren zij samen eigenaar van een shishalounge. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat de broer als gevolg van het strafbare feit geestelijk letsel heeft opgelopen. Uit een brief van zijn psycholoog blijkt dat de broer nog steeds behandeling ondergaat voor PTSS. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de benadeelde partij op grond van artikel 6:106 lid 1 sub b BW recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen vergoeding van de immateriële schade. De rechtbank heeft aansluiting gezocht bij de Letsellijst Schadefonds Geweldsmisdrijven voor de toe te kennen immateriële schade bij het verlies van een naaste door moord en doodslag. Op grond hiervan kent de rechtbank de vordering toe tot een bedrag van € 10.000.

De vriendin van het slachtoffer vordert tevens vergoeding van immateriële schade gebaseerd op shockschade. De rechtbank overweegt dat de vriendin een relatie had met het slachtoffer en dat zij in de nacht van de overval, zoals regelmatig, bij hem thuis was. Toen de vriendin

naast het slachtoffer lag te slapen werd plotseling het slaapkamerraam kapotgeslagen, drongen er twee overvallers naar binnen en werd voor haar ogen haar vriend neergeschoten. Dit is vanzelfsprekend een voor haar zeer angstaanjagende en schokkende gebeurtenis geweest. Zij heeft zich kort daarna onder behandeling gesteld van een psychologe. Anders bij de vordering van de broer, heeft deze psychologe niet kunnen of mogen vaststellen dat er sprake is van PTSS. Daarbij komt dat er ook andere factoren zijn die de psychische toestand van de vriendin beïnvloeden. Ten slotte is de rol van de vriendin in de aanloop naar de overval niet duidelijk; zij kende een van de overvallers goed en heeft in de dagen en uren voorafgaande aan de overval regelmatig contact met hem gehad. De rechtbank kan op grond van alle thans beschikbare gegevens niet vast stellen of en in hoeverre er als rechtstreeks gevolg van de overval sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld of daarmee gelijk te stellen schade. Om dat vast te kunnen stellen is nader onderzoek noodzakelijk, hetgeen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Daarom verklaart de rechtbank de vriendin niet-ontvankelijk ten aanzien van de gevorderde immateriële schadevergoeding. De vorderingen van de vriendin ten aanzien van extra kosten opgelopen door studievertraging, de extra studieschuld en de misgelopen inkomsten zijn gemotiveerd betwist en een nader onderzoek naar deze kosten zou volgens de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2963

Zaaknummer: 03/702583-17

Rechters: B.G.L. van der Aa, A.M. Schutte en J.S. Holthuis

Advocaten: W.R. Smeets, M.E.C. Breij en L. Bien

Wetsartikelen: 287 Sr, 288 Sr en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplichtigheid aan gekwalificeerde doodslag door het slachtoffer te doden tijdens een overval in diens huis. Shockschadevergoeding (€ 10.000) toegewezen aan broer van slachtoffer. Vriendin van slachtoffer vordert tevens shockschadevergoeding, maar deze wordt niet toegewezen.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor medeplichtigheid aan gekwalificeerde doodslag. Bij een overval in het huis van het slachtoffer hebben de medeverdachten het slachtoffer met een vuurwapen gedood, teneinde met hun daad (de overval) weg te komen. De verdachte heeft de medeverdachten vervoerd naar het huis van het slachtoffer en hield zichzelf beschikbaar voor eventuele andere diensten die de medeverdachten van hem nodig hadden. De broer en de vriendin van het slachtoffer voegen zich als benadeelde partijen in het strafproces.

De broer vordert onder andere een vergoeding voor de door hem geleden shockschade (€ 22.000). De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de broer getuige is geweest van de pogingen zijn zwaargewonde broer te reanimeren. Kort hierna is zijn broer overleden. Later is de broer geconfronteerd met de beelden van een bewakingscamera, waarop te zien is hoe de medeverdachten de woning van het slachtoffer binnendringen en waarop het fatale schot is te horen. De broer en het slachtoffer hadden een nauwe, affectieve band: niet alleen waren zij broers, ook waren zij samen eigenaar van een shishalounge. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat de broer als gevolg van het strafbare feit geestelijk letsel heeft opgelopen. Uit een schrijven van zijn psycholoog blijkt dat de broer nog steeds behandeling ondergaat voor PTSS. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de benadeelde partij op grond van artikel 6:106 lid 1 sub b BW recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen vergoeding van de immateriële schade. De rechtbank heeft aansluiting gezocht bij de Letsellijst Schadefonds Geweldsmisdrijven voor de toe te kennen immateriële schade bij het verlies van een naaste door moord en doodslag. Op grond hiervan kent de rechtbank de vordering toe tot een bedrag van € 10.000.

De vriendin van het slachtoffer vordert tevens vergoeding van immateriële schade gebaseerd

op shockschade. De rechtbank overweegt dat de vriendin een relatie had met het slachtoffer en dat zij in de nacht van de overval, zoals regelmatig, bij hem thuis was. Toen de vriendin naast het slachtoffer lag te slapen werd plotseling het slaapkamerraam kapotgeslagen, drongen er twee overvallers naar binnen en werd voor haar ogen haar vriend neergeschoten. Dit is vanzelfsprekend een voor haar zeer angstaanjagende en schokkende gebeurtenis geweest. Zij heeft zich kort daarna onder behandeling gesteld van een psychologe. Anders bij de vordering van de broer, heeft deze psychologe niet kunnen of mogen vaststellen dat er sprake is van PTSS. Daarbij komt dat er ook andere factoren zijn die de psychische toestand van de vriendin beïnvloeden. Ten slotte is de rol van de vriendin in de aanloop naar de overval niet duidelijk; zij kende een van de overvallers goed en heeft in de dagen en uren voorafgaande aan de overval regelmatig contact met hem gehad. De rechtbank kan op grond van alle thans beschikbare gegevens niet vast stellen of en in hoeverre er als rechtstreeks gevolg van de overval sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld of daarmee gelijk te stellen schade. Om dat vast te kunnen stellen is nader onderzoek noodzakelijk, hetgeen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Daarom verklaart de rechtbank de vriendin niet-ontvankelijk ten aanzien van de gevorderde immateriële schadevergoeding. De vorderingen van de vriendin ten aanzien van extra kosten opgelopen door studievertraging, de extra studieschuld en de misgelopen inkomsten zijn gemotiveerd betwist en een nader onderzoek naar deze kosten zou volgens de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2964

Zaaknummer: 03/702576-17 + 99-000463-24 (v.i.)

Rechters: B.G.L. van der Aa, A.M. Schutte en J.S. Holthuis

Advocaten: R. Gijsen, M.E.C. Breij en L. Bien

Wetsartikelen: 287 Sr, 288 Sr en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor gekwalificeerde doodslag door het slachtoffer te doden tijdens een overval in diens huis. Shockschadevergoeding (€ 10.000) toegewezen aan broer van slachtoffer. Vriendin van slachtoffer vordert tevens shockschadevergoeding, maar deze wordt niet toegewezen.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor het medeplegen van gekwalificeerde doodslag. Bij een overval in het huis van het slachtoffer hebben de verdachte en zijn medeverdachte het slachtoffer met een vuurwapen gedood, teneinde met hun daad (de overval) weg te komen. De broer en de vriendin van het slachtoffer voegen zich als benadeelde partijen in het strafproces.

De broer vordert onder andere een vergoeding voor de door hem geleden shockschade (€ 22.000). De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de broer getuige is geweest van de pogingen zijn zwaargewonde broer te reanimeren. Kort hierna is zijn broer overleden. Later is de broer geconfronteerd met de beelden van een bewakingscamera, waarop te zien is hoe verdachte en zijn medeverdachte de woning van het slachtoffer binnendringen en waarop het fatale schot is te horen. De broer en het slachtoffer hadden een nauwe, affectieve band: niet alleen waren zij broers, ook waren zij samen eigenaar van een shishalounge. De rechtbank acht voldoende aannemelijk dat de broer als gevolg van het strafbare feit geestelijk letsel heeft opgelopen. Uit een brief van zijn psycholoog blijkt dat de broer nog steeds behandeling ondergaat voor PTSS. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de benadeelde partij op grond van artikel 6:106 lid 1 sub b BW recht heeft op een naar billijkheid vast te stellen vergoeding van de immateriële schade. De rechtbank heeft aansluiting gezocht bij de Letsellijst Schadefonds Gewelddsmisdrijven voor de toe te kennen immateriële schade bij het verlies van een naaste door moord en doodslag. Op grond hiervan kent de rechtbank de vordering toe tot een bedrag van € 10.000.

De vriendin van het slachtoffer vordert tevens vergoeding van immateriële schade gebaseerd op shockschade. De rechtbank overweegt dat de vriendin een relatie had met het slachtoffer en dat zij in de nacht van de overval, zoals regelmatig, bij hem thuis was. Toen de vriendin

naast het slachtoffer lag te slapen werd plotseling het slaapkamerraam kapotgeslagen, drongen er twee overvallers naar binnen en werd voor haar ogen haar vriend neergeschoten. Dit is vanzelfsprekend een voor haar zeer angstaanjagende en schokkende gebeurtenis geweest. Zij heeft zich kort daarna onder behandeling gesteld van een psychologe. Anders bij de vordering van de broer, heeft deze psychologe niet kunnen of mogen vaststellen dat er sprake is van PTSS. Daarbij komt dat er ook andere factoren zijn die de psychische toestand van de vriendin beïnvloeden. Ten slotte is de rol van de vriendin in de aanloop naar de overval niet duidelijk; zij kende een van de overvallers goed en heeft in de dagen en uren voorafgaande aan de overval regelmatig contact met hem gehad. De rechtbank kan op grond van alle thans beschikbare gegevens niet vast stellen of en in hoeverre er als rechtstreeks gevolg van de overval sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld of daarmee gelijk te stellen schade. Om dat vast te kunnen stellen is nader onderzoek noodzakelijk, hetgeen een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Daarom verklaart de rechtbank de vriendin niet-ontvankelijk ten aanzien van de gevorderde immateriële schadevergoeding. De vorderingen van de vriendin ten aanzien van extra kosten opgelopen door studievertraging, de extra studieschuld en de misgelopen inkomsten zijn gemotiveerd betwist en een nader onderzoek naar deze kosten zou volgens de rechtbank een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:2962

Zaaknummer: 03/702564-17 + 99-000299-49 (v.i.) + 03/174024-14 (vtvv)

Rechters: B.G.L. van der Aa, A.M. Schutte en J.S. Holthuis

Advocaten: G.N. Weski, M.E.C. Breij en L. Bien

Wetsartikelen: 287 Sr, 288 Sr en 6:106 lid 1 sub b BW

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. COA heeft niet onrechtmatig gehandeld jegens Eritrese kerk Tewahdo in Rotterdam door alleenstaande minderjarige vreemdelingen tijdelijk een verbod op te leggen om diensten van de Kerkgemeenschap te bezoeken.

Partijen bij deze procedure zijn enerzijds de Eritrese kerk Tewahdo in Rotterdam (hierna: de Kerkgemeenschap) en anderzijds het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (hierna: het COA). Het COA heeft een e-mail verstuurd aan medewerkers van COA-locaties en aan verschillende contractspartners van COA, met de mededeling dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen (hierna: amv) tijdelijk geen verlof krijgen om diensten van de Kerkgemeenschap in Rotterdam te bezoeken. Dit vanwege het signaal dat er een groot aantal zwangerschappen van Eritrese jonge vrouwen zijn waarbij er aanleiding is te denken dat deze voortkomen uit gebeurtenissen in of rondom de Kerkgemeenschap en er vragen te stellen zijn of de vrouwen uit vrije wil ingestemd hebben met het seksuele contact. Journalisten zijn op de hoogte geraakt van de inhoud van de e-mail en in verschillende media zijn artikelen en berichten verschenen over de situatie. Uit het onderzoek van de politie en het Openbaar Ministerie is geen verdenking naar voren gekomen van strafbare feiten met betrekking tot de Kerkgemeenschap. Het verbod op verlof voor amv om diensten van de Kerkgemeenschap in Rotterdam te bezoeken, is inmiddels niet meer van kracht.

De Kerkgemeenschap heeft een verklaring voor recht gevorderd dat het COA onrechtmatig heeft gehandeld jegens de Kerkgemeenschap door het besluit te nemen dat amv geen toestemming krijgen om de kerk van de Kerkgemeenschap te bezoeken zonder dat dit besluit was gebaseerd op een zorgvuldig onderzoek, door een bericht over dit besluit naar buiten te brengen, althans te hebben nagelaten maatregelen te treffen om te voorkomen dat dit bericht naar buiten werd gebracht en door vervolgens na te laten om in te gaan op verzoeken van de Kerkgemeenschap over dit bericht. De Kerkgemeenschap vordert een immateriële schadevergoeding ter hoogte van € 30.000.

De rechtbank oordeelt als volgt. Het naar buiten geraken van de e-mail heeft voor de Kerkgenootschap vergaande consequenties. Er zijn partijen geweest die niet (langer) met de

Kerkgemeenschap in verband wilden worden gebracht. Naar het oordeel van de rechtbank was het intrekken van de verloven evenwel een effectieve maatregel om de veiligheid van amv te waarborgen, vooral nu er duidelijke signalen waren dat die veiligheid in geding was. De maatschappelijk zorgvuldigheid vereist in een dergelijke situatie niet dat eerst nader onderzoek naar de eventuele betrokkenheid van de Kerkgemeenschap bij mogelijke misstanden moest worden afgewacht. Het belang van de Kerkgemeenschap bij een bezoek aan haar kerk woog, gelet op de omstandigheden van het geval, niet op tegen het belang de veiligheid van de vrouwen te waarborgen. De rechtbank acht voorts van belang dat sprake was van een maatregel van preventieve en tijdelijke aard en dat er voor amv een alternatieve locatie voor bezoek aan de Kerkgemeenschap voorhanden bleef. Bovendien was geen sprake van een openbare uiting, maar van een interne e-mail die niet aan een breder publiek bekend is gemaakt dan noodzakelijk. Dat het COA ondanks diverse verzoeken daartoe niet direct contact heeft opgenomen met de Kerkgemeenschap, al was het maar om toe te lichten dat zij geen nadere informatie kon verstrekken, was niet correct en zal het gevoel van de Kerkgemeenschap er alleen voor te staan, hebben versterkt, maar is niet onrechtmatig. Ook is geen sprake van strijd met artikel 6 Grondwet. De slotsom is dat de rechtbank de vorderingen van de Kerkgemeenschap afwijst.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3318

Zaaknummer: C-09-523856-HA ZA 16-1416

Rechters: J. Smeets, D.R. Glass en H.J. van Harten

Advocaten: B.J.W. Walraven en S.M. Kingma

RECHTSPRAAK

Gemeente als wegbeheerder niet aansprakelijk voor schade als gevolg van val op trottoir. Het verschil in hoogte tussen stoeptegels van 2 cm moet als een acceptabele oneffenheid van het wegdek worden beschouwd. Uit de omstandigheid dat de straat inmiddels is hersteld, kan niet worden afgeleid dat sprake was van een gevaarlijke situatie die los van een melding reeds aanpassing behoefde.

Eiseres is op het trottoir ten val gekomen, als gevolg waarvan haar linkerelleboog uit de kom is geraakt. Eiseres vordert in deze procedure veroordeling van de gemeente tot betaling van € 3.500 als voorschot op haar materiële en immateriële schade. Zij stelt dat de gemeente, als bezitter van de opstal (het trottoir) op grond van artikel 6:174 BW jo. artikel 6:162 BW aansprakelijk is voor haar schade, omdat het wegdek van de straat niet voldeed aan de eisen die men daaraan onder de gegeven omstandigheden mocht stellen en daardoor gevaar voor personen of zaken oplevert, terwijl het daardoor in het leven geroepen gevaar zich heeft verwezenlijkt.

De kantonrechter oordeelt dat de gemeente niet aansprakelijk is op grond van artikel 6:174 BW of artikel 6:162 BW. De kantonrechter beantwoordt de vraag of de openbare weg voldoet aan de eisen die men daaraan mag stellen, aan de hand van de criteria zoals gegeven door de Hoge Raad in het *Wilnis*-arrest (ECLI:NL:HR:2010:BN6236). Het enkele feit dat de straat verschillende plekken kent waar tegels scheef liggen, is voor aansprakelijkheid onvoldoende. De gemeente heeft terecht gesteld dat voor de vraag naar haar eventuele aansprakelijkheid eerst de plek van het ongeval moet worden vastgesteld. De tegel die eiseres middels haar foto's aanwijst, kent een hoogteverschil van 2 centimeter met het trottoir. Hoewel van een trottoir niet verwacht kan worden dat dit altijd volledig egaal is, hoeven voetgangers bij een normaal trottoir ook niet bedacht te zijn op grote hoogteverschillen. Echter, naar het oordeel van de kantonrechter moet het verschil in hoogte van 2 centimeter als een acceptabele oneffenheid van het wegdek worden beschouwd. Een dergelijke kleine oneffenheid levert geen gebrek op in de zin van artikel 6:174 BW. Steun voor dit oordeel kan worden gevonden bij de norm in het handboek van het CROW, waarin een hoogteverschil van 3 centimeter of meer als 'ernstig'

wordt gekwalificeerd. De omstandigheid dat, zoals eiseres stelt, de straat inmiddels is hersteld en 'een biljartlaken' is, maakt dit niet anders. De kantonrechter overweegt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat sprake was van een gevaarlijke situatie die los van een melding reeds aanpassing behoefde. De kantonrechter wijst de vordering af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:2340

Zaaknummer: 6426111

Rechters: J.S. Reid

Advocaten: R. Bleijendaal en T. Spronck

Wetsartikelen: 6:174 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Gemeente Amstelveen aansprakelijk gesteld op grond van onrechtmatige daad bij ontruimen van twee familiegraven. Bij het ruimen van het tweede graf heeft gemeente correct gehandeld. Bij ontruiming eerste graf is wel sprake van onrechtmatige daad. Ruim € 9.000 schadevergoeding aan eigenaar, waarvan € 5.000 ter vergoeding van immateriële schade.

De Gemeente Amstelveen is eigenaar van de algemene begraafplaats 'Zorgvlied'. Eiser treedt in deze procedure op in naam van zichzelf en tevens als gevolmachtigde van zijn zus (zus 1) en zijn drie broers. Het geschil spitst zich toe op twee (familie)graven op Zorgvlied. De laatst bekende rechthebbende op graf I betrof de vader van eisers (overleden 1999) en de laatst bekende rechthebbende op graf II betrof naam I (overleden 1968). Beide graven zijn geruimd en zijn daarna opnieuw uitgegeven aan derden. Na het overlijden van een van de zussen (zus 2) van eiser, constateerde deze dat de graven waren geruimd en aan derden waren uitgegeven, waardoor het blijvend onmogelijk is geworden de stoffelijke resten van zijn zus in een van de familiegraven bij te zetten. In deze procedure vordert eiser (i) een verklaring voor recht dat de Gemeente Amstelveen onrechtmatig heeft gehandeld door het ruimen van de graven I en II en (ii) veroordeling tot betaling van een bedrag van € 91.220 aan schadevergoeding, waarvan € 10.000 ter vergoeding van immateriële schade.

De rechtbank beoordeelt de aansprakelijkheid tegen de achtergrond van de Wet op de lijkbezorging en de Beheersverordening Zorgvlied 1990.

Met betrekking tot graf II is de rechtbank van oordeel dat de Gemeente Amstelveen ten aanzien van het ruimen en de heruitgifte van dit graf alle wettelijke voorschriften en de maatschappelijke zorgvuldigheid in acht heeft genomen en dat zij niet onrechtmatig jegens eiser heeft gehandeld. De rechtbank betreft bij dit oordeel artikel 18 van de Beheersverordening. Onvoldoende gesteld noch gebleken is dat er na het overlijden van naam I een nieuwe rechthebbende op dit graf was, die bekend was of bekend had moeten zijn bij de Gemeente Amstelveen; ook is geen overschrijvingsformulier ingevuld. De Gemeente Amstelveen heeft de juiste procedure gevolgd ten aanzien van het (voorgenomen) ruimen van

graf II.

Voor graf I is wel (door zus 1 van eiser) een overschrijvingsformulier ondertekend en afgegeven op Zorgvlied, maar dit formulier is niet goed verwerkt in de gemeentelijke administratie. Bij een juiste gang van zaken zou het verzoek tot overschrijving zijn gehonoreerd en zou het grafrecht (voor onbepaalde tijd) aan de familie zijn (terug)gegeven. De rechtbank wijst daarom de gevorderde verklaring voor recht ten aanzien van graf I toe, zij het slechts voor zover de vordering is ingesteld in eisers hoedanigheid van gevolmachtigde van zus 1. Nu er slechts één rechthebbende op een graf kan zijn en zus 1 zich bij dit overschrijvingsformulier als rechthebbende heeft aangeduid, heeft immers enkel zij en niet ook haar mede-eisers, een rechtens te respecteren belang bij de door eiser ingestelde vorderingen. De rechtbank acht een immateriële schadevergoeding van € 5.000 redelijk en billijk. De rechtbank overweegt hiertoe dat sprake is van schending van de persoonlijke levenssfeer van zus 1, maar dat wel mede in aanmerking moet worden genomen dat de door Zorgvlied, ter compensatie van het door zus 1 ondergane leed, gedane aanbidding van een nieuw graf, door zus 1 niet is aanvaard.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:1826

Zaaknummer: C/13/628231 / HA ZA 17-461

Rechters: P. Vrugt

Advocaten: L.E.M. de Vries-Blom en J. Elte

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor het seksueel misbruiken van een 15 jaar jonger meisje. Vordering immateriële schadevergoeding volledig toegewezen. Gevorderde kosten als gevolg van studievertraging tevens toegewezen. Benadeelde partij heeft studievertraging opgelopen in het jaar waarin zij het misbruik naar buiten heeft gebracht, als gevolg waarvan zij werd verstoten door de voor haar zeer belangrijke kerkgemeenschap en zij veel psychologische behandelingen moest ondergaan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:1355

Zaaknummer: 05/740166-16

Rechters: H.C. Leemreize, M.F. Gielissen en M.P. Bos

Advocaten: I.M. d'Hont

Wetsartikelen: 246 Sr en 249 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling door zwaar vuurwerk in een groep mensen te gooien, waardoor een voorbijganger een zware en waarschijnlijk blijvende beschadiging aan zijn oor heeft overgehouden in de vorm van oorsuizen (tinnitus). Immateriële schadevergoeding ad € 6.000 volledig toegewezen aan slachtoffer. Slachtoffer niet-ontvankelijk in vordering voor zover deze ziet op verlies aan arbeidsvermogen: onevenredige belasting van het strafgeding.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1096

Zaaknummer: 18/203498-15

Rechters: W.S. Sikkema, C.A.J. Tuinstra en H.J. Schuth

Advocaten: G.J.P.M. Grijmans

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door 's nachts een handgranaat in een woning te werpen. Hoge Raad doet middelen van benadeelde partij, die opkomen tegen oordeel hof dat het materieel gevorderde deel van de schadevergoeding slechts gedeeltelijk toewijsbaar is en dat verdere behandeling van dit deel van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert, af met artikel 81 lid 1 RO. Terughoudendheid bij beoordeling in cassatie.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:440

Zaaknummer: 16/05233

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.T. Boerlage

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. Scholtes

Wetsartikelen: 81 RO

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht gepleegd met een jongen die 13 en 14 jaar was, terwijl verdachte tien jaar ouder was, waarbij verdachte slachtoffer geschenken en geld heeft gegeven in ruil voor het dulden van de handelingen. Gedeeltelijke toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 5.000) en vergoeding van kosten gemaakt voor herinrichting van de slaapkamer en de aanschaf van een puppy.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 23-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:1863

Zaaknummer: 02-820450-17

Rechters: Kooijman, Breeman en Schnitzler

Advocaten: A.A. Nunnikhoven

Wetsartikelen: 240b Sr, 245 Sr en 248a Sr

RECHTSPRAAK

Nabestaanden van gedetineerde die tijdens zijn detentie in een penitentiaire inrichting door een andere gedetineerde is doodgestoken, stellen de Staat hiervoor aansprakelijk. Rechtbank oordeelt dat geen sprake is geweest van nalatigheid en dat tevens geen aansprakelijkheid bestaat op grond van artikel 6:174 BW en wijst de vordering van eisers daarom af.

X heeft meerdere gevangenisstraffen uitgezeten en hij is daarbij meerdere keren betrokken geweest bij gewelds- en steekincidenten. Op een dag ontstond tussen X en A, een medegedetineerde in de penitentiaire inrichting (hierna: de PI), een ruzie, waarbij X A met een door hemzelf scherp gemaakt mes heeft gestoken, als gevolg waarvan A is overleden. Eisers zijn nabestaanden van A en zij vorderen in de hoofdzaak een verklaring voor recht dat de Staat jegens hen aansprakelijk is voor zowel materiële als immateriële schade als gevolg van het overlijden van A.

Volgens eisers heeft de Staat niet voldaan aan de op hem rustende zorgplicht om de veiligheid van A tijdens zijn detentie te waarborgen. Daarmee zou de Staat het in artikel 2 EVRM gewaarborgde recht op leven hebben geschonden. De rechtbank toetst de gestelde schending van artikel 2 EVRM aan de in EHRM 14 maart 2012, 4677/99 (*Paul en Audrey Edwards/Verenigd Koninkrijk*) geformuleerde maatstaf. Gelet daarop moet beoordeeld worden of de Staat het redelijkerwijs mogelijke heeft gedaan om te voorkomen dat het fatale steekincident zich voordeed, aldus de rechtbank.

De rechtbank schetst allereerst het penitentiairrechtelijk kader en beoordeelt aan de hand daarvan de verwijten van eisers. De rechtbank komt tot het oordeel dat de Staat niet onrechtmatig nalatig is geweest. X is gedurende zijn vrijheidsstraffen betrokken geweest bij zes ernstige (gewelds)incidenten, maar deze hebben over een periode van negen jaar plaatsgevonden met steeds geruime tijd ertussen. Naar het oordeel van de rechtbank mocht X onder deze omstandigheden worden geplaatst op een afdeling met algehele gemeenschap. Wel had de betrokkenheid van X bij ernstige incidenten moeten leiden tot bijzondere aandacht, die in casu niet aan hem is besteed bij de overplaatsing naar de PI. Volgens de

rechtbank zijn echter onvoldoende aanknopingspunten gesteld of gebleken waaruit blijkt dat als het personeel van de PI bij en na de overdracht naar de PI bijzondere aandacht aan X had gegeven, het steekincident zou zijn voorkomen. Het voor aansprakelijkheid van de Staat vereiste oorzakelijk verband tussen zijn onrechtmatig nalaten en het overlijden van A ontbreekt dus. Ook is niet vereist dat de directie van een PI steeds op de hoogte moet zijn van de volledige geweldshistorie van alle gedetineerden; wel is van belang dat de afdeling die de PI-werkers aanstuurt op de hoogte is van de documentatie van een gedetineerde. De rechtbank is verder van oordeel dat de medewerkers van de PI zich in voldoende mate hebben ingespannen om te achterhalen of er tussen X en A iets speelde dat om ingrijpen vroeg. De beslissing van de PI om X niet over te plaatsen is daarom niet onrechtmatig geweest.

Eisers stellen voorts dat na het steekincident adequate hulpverlening aan A is uitgebleven, omdat de PI onvoldoende is ingericht op het vervoeren van slachtoffers per brancard vanaf afdeling B (artikel 6:174 BW). De brancard paste niet in de lift, waardoor A niet via de lift naar de ambulance kon worden overgebracht. Echter, die omstandigheid, hoe ongelukkig ook, betekent nog niet dat daarmee aansprakelijkheid van de Staat gegeven is. Zonder nadere toelichting, die ontbreekt, kan niet als feit van algemene bekendheid worden aangenomen dat het per brancard via de lift kunnen afvoeren van personen behoort tot de eisen waaraan een openbaar gebouw moet voldoen. De Staat heeft bovendien genoegzaam toegelicht dat A, gelet op de ernst van zijn letsel en het zeer korte tijdsverloop tussen het steekincident en zijn overlijden, zou zijn overleden voor aankomst in het ziekenhuis. De rechtbank wijst de vordering van eisers af, nu deze op beide gronden niet kan worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-03-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:3093

Zaaknummer: C/09/533003 / HA ZA 17-553

Rechters: M.C. van Ritsema Eck-van Drempt, M.L. Harmsen en J.S. Honée

Advocaten: Y. Moszkowicz en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 2 EVRM en 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Vorderingen eisers tot betaling onbetaalde buitengerechtelijke kosten van verzekeraar, afgewezen. Wel voorschotten betaald door verzekeraar. Terughoudendheid van verzekeraar bij uitbetaling voorafgaand aan definitieve vaststelling schadebedrag gerechtvaardigd. Eisers niet voldaan aan stelplicht, dus kantonrechter beoordeelt redelijkheid van de gevorderde kosten aan de hand van de door verzekeraar ingeroepen PIV-staffel.

Eisers zijn acht cliënten van een bureau dat zich bezighoudt met de behandeling en regeling van personenschade (hierna: belangenbehartiger). ASR heeft in de zaken van eisers geheel of gedeeltelijk aansprakelijkheid erkend voor de door eisers geleden schade. De belangenbehartiger heeft facturen gestuurd naar ASR betreffende de door haar ten behoeve van eisers verrichte buitengerechtelijke werkzaamheden. ASR heeft deze facturen deels onbetaald gelaten; wel heeft zij voorschotten betaald. In deze procedure vordert elk van de eisers veroordeling van ASR om aan hen een geldsom te betalen, in hoofdsom bestaande uit een bedrag aan onbetaalde buitengerechtelijke kosten.

De kantonrechter overweegt als volgt. Buitengerechtelijke kosten komen slechts voor vergoeding in aanmerking als wordt voldaan aan de eisen neergelegd in artikel 6:96 lid 2 BW. Dit artikel behelst een zogenoemde dubbele redelijkheidstoets, waarbij wordt beoordeeld of de uitgevoerde werkzaamheden redelijkerwijs noodzakelijk waren en of de gemaakte kosten naar hun omvang redelijk zijn. Alle omstandigheden van het geval worden bij die beoordeling betrokken. Tussen de hoogte van de schade en de kosten die zijn gemoeid met het vaststellen van de hoogte ervan dient in beginsel een redelijke verhouding te bestaan. Het is aan degene die de schade stelt te hebben geleden, in dit geval dus aan eisers, om alle relevante omstandigheden (gemotiveerd) te stellen.

Bij eisers 1 t/m 7 is de hoogte van de uit te keren schadevergoeding nog niet vastgesteld. Op dit moment kan voor eisers 1 t/m 7 dus nog geen definitieve redelijkheidstoets plaatsvinden. Wel kan beoordeeld worden of de bedragen die ASR heeft voldaan in redelijke verhouding staan tot de verwachte definitieve vaststelling van de schade. De door ASR gehanteerde

terughoudendheid bij uitbetaling voorafgaand aan de definitieve vaststelling van de schade acht de kantonrechter in de gegeven omstandigheden gerechtvaardigd. Ter onderbouwing van de redelijkheid van reeds betaalde vergoedingen heeft ASR gewezen op de staffel zoals gehanteerd door het Personenschade Instituut voor Verzekeraars (PIV). Er bestaat tussen partijen geen gebondenheid aan deze staffel, maar de kantonrechter oordeelt dat deze niettemin een element kan zijn dat wordt betrokken bij de dubbele redelijkheidstoets. Bij dat oordeel speelt een rol dat eisers geen concreet verweer hebben gevoerd tegen het betrekken van deze staffel bij de beoordeling; het uitsluitend verwijzen naar een bijgevoegde productie acht de kantonrechter onvoldoende. Dit heeft tot gevolg dat de kantonrechter op dit moment geen nadere inschatting kan maken van de redelijkheid van de gevorderde kosten, anders dan aan de hand van de PIV-staffel. De kantonrechter wijst de gevorderde hoofdsommen van eisers 1 t/m 7 af.

Aan eiser 8 heeft ASR wel een definitieve schade-uitkering gedaan, waarbij daarnaast is overeengekomen dat ASR een slotuitkering voor buitengerechtelijke kosten zou doen ter hoogte van € 25.000. De kantonrechter overweegt dat het onder deze omstandigheden niet aannemelijk is dat onderdeel van de afspraak is dat verdere betalingen zullen worden gedaan dan die € 25.000. Eiser 8 heeft haar vordering in het licht van het verweer van ASR onvoldoende onderbouwd en daarom wijst de kantonrechter deze vordering ook af.

Met dank aan Stichting PIV voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-03-2018

Zaaknummer: 5760221 UC EXPL 17-3262 FvG/1006

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen poging tot moord, door driemaal met een vuurwapen kogels in het lichaam van het slachtoffer te hebben geschoten. Slachtoffer heeft blijvend letsel op haar gezicht hieraan overgehouden vanwege de kogel die door haar neus is gegaan. Toewijzing € 15.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:531

Zaaknummer: 22-003220-16

Rechters: M.P.J.G. Göbbels, N. Schaar en R.M. Bouritius

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen poging tot moord, door driemaal met een vuurwapen kogels in het lichaam van het slachtoffer te hebben geschoten. Slachtoffer heeft blijvend letsel op haar gezicht hieraan overgehouden vanwege de kogel die door haar neus is gegaan. Toewijzing € 15.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:613

Zaaknummer: 22-003221-16

Rechters: M.P.J.G. Göbbels, N. Schaar en R.M. Bouritius

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling ter zake van diefstal met geweld en poging tot doodslag, als gevolg waarvan slachtoffer in vegetatieve staat verkeert. Benadeelde partij heeft evident nadeel geleden in de vorm van gederfde levensvreugde. Hof acht een bedrag van € 250.000 ter vergoeding van immateriële schade billijk.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 08-03-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:532

Zaaknummer: 22-003664-16

Rechters: M.P.J.G. Göbbels, N. Schaar en R.M. Bouritius

Advocaten: E.W. Bosch

Wetsartikelen: 287 Sr, 312 Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor diefstal uit de woning van een hoogbejaarde vrouw door middel van een babbeltruc. Vordering benadeelde partij is ook voor wat betreft de gevorderde immateriële schade voor toewijzing vatbaar in verband met de bijzondere ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor het slachtoffer. Dat het slachtoffer geen medische informatie aan haar vordering van het smartengeld ten grondslag heeft gelegd, staat daaraan niet in de weg.

De verdachte heeft zich samen met een ander schuldig gemaakt aan het wegnemen van een pinpas en een ketting uit de woning van een hoogbejaarde vrouw door middel van een doortrapte babbeltruc. Het slachtoffer voegt zich als benadeelde partij in het strafproces met een vordering die onder andere bestaat uit immateriële schade. Het hof acht de vordering ook voor dit gedeelte toewijsbaar. Het slachtoffer heeft geen medische informatie aan haar vordering van het smartengeld ten grondslag gelegd, zodat niet duidelijk is of naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel als gevolg van het bewezenverklaarde feit is of had kunnen worden vastgesteld. Het hof acht echter in de onderhavige zaak termen aanwezig voor vergoeding van immateriële schade, in verband met de bijzondere ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor het slachtoffer. Daartoe neemt het hof in aanmerking dat het gaat om een hoogbejaard, kwetsbaar slachtoffer die door middel van een zogenoemde babbeltruc door twee mannen onder druk is gezet om toegang tot haar woning te verlenen en die blijkens de onderbouwing van de vordering sindsdien lijdt aan angstaanvallen, die zich onder andere uiten in het zich afzonderen van de rest van de familie en in het dichtdraaien van de voordeurgrendels. Zij durft de schuifpui niet meer open te zetten, waardoor zij geen gebruik meer kan maken van haar terras. Zij heeft voorts haar woongenot verloren, aldus de verdere onderbouwing van de vordering. Het hof stelt de immateriële schadevergoeding vast op een bedrag van € 350.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 23-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:573

Zaaknummer: 22-003778-17

Rechters: J.M. van de Poll, C.J. van der Wilt en B.P. de Boer

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Hof formuleert in medische-aansprakelijkheidszaak over MoM-heupprothesen prejudiciële vragen aan de Hoge Raad over artikel 6:77 BW en over de verhouding tussen artikel 6:77 BW en artikel 6:185 BW.

Geïntimeerde 2 was tot zijn pensionering orthopedisch chirurg in het Gemini ziekenhuis. In die hoedanigheid heeft hij bij de toen 28-jarige appellant een cementloze totale metaal-op-metaal (hierna: MoM) heupprothese van producent Biomet geplaatst in de rechterheup en een tijd later in de linkerheup. Enkele jaren later ontstonden bij appellant toenemende klachten aan de knieën en andere gewrichten. Appellant werd geadviseerd de MoM-prothesen te laten vervangen door metaal-polyethyleen-prothesen (een revisieoperatie) en na het ondergaan van deze operatie zijn de klachten van appellant inderdaad verdwenen.

Appellant heeft geïntimeerde 2, het ziekenhuis en vijf Biomet-vennootschappen gedagvaard. Hij vorderde een verklaring voor recht dat gedaagden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de door hem geleden en nog te lijden schade als gevolg van de implantatie van de MoM-heupprothesen en de hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling van een voorschot op de schade van € 100.000. De rechtbank heeft de zaak tegen geïntimeerde 2 en het ziekenhuis afgesplitst van de zaak tegen de Biomet-vennootschappen, om deze laatste zaak te voegen met andere soortgelijke procedures. Laatstgenoemde procedure loopt nog bij de rechtbank. In het thans bestreden vonnis heeft de rechtbank de vorderingen jegens geïntimeerde 2 en het ziekenhuis afgewezen. Appellant vordert in hoger beroep vernietiging van het bestreden vonnis en alsnog toewijzing van zijn inleidende vorderingen.

Met appellant is het hof van oordeel dat de onderhavige zaak zodanig is verweven met de zaak van appellant tegen de Biomet-vennootschappen, dat het – om tegenstrijdige uitspraken te vermijden – de voorkeur verdient dat in de onderhavige zaak eerst einduitspraak zal worden gedaan nadat de rechtbank in de Biomet-zaak eindvonnis heeft gewezen (waarna een eventueel hoger beroep van dat vonnis gevoegd met de onderhavige zaak kan worden behandeld), dan wel die procedure op een andere wijze is beëindigd. Dat betekent dat het hof pas nadat de procedure bij Rechtbank Rotterdam tegen de Biomet-vennootschappen is

geëindigd, toekomt aan beantwoording van de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat geïntimeerde 2 niet wist, dan wel had moeten weten van de risico's van de MoM-prothesen. Met het oog op de door eiser gewenste voortgang in de procedure heeft het hof evenwel een comparitie gelast om met partijen te bespreken wat de meest efficiënte route is, waarbij ook de rechtseenheid is gewaarborgd. Het verhandelde ter zitting heeft geleid tot de door partijen gedragen slotsom dat het reeds nu stellen van prejudiciële vragen aan de Hoge Raad over de toepassing van artikel 6:77 BW de voorkeur verdient. Nu partijen niet zijn opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de MoM-prothesen zijn aan te merken als een hulpzaak, speelt de uitleg van artikel 6:77 BW een belangrijke rol in de onderhavige procedure (en soortgelijke zaken tegen zorgverleners). Mede gelet op het belang van duidelijkheid op dit punt voor de rechtspraak, ziet het hof aanleiding reeds nu over te gaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan de Hoge Raad over verschillende aspecten van toerekening bij de toepassing van artikel 6:77 BW en over de verhouding tussen artikel 6:77 BW en artikel 6:185 BW. Het hof formuleert de vragen in rechtsoverweging 3.8 en stelt vervolgens partijen in de gelegenheid om zich uit te laten over de voorgestelde vragen. Het hof verwijst de zaak naar de rol en houdt verder iedere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:166

Zaaknummer: 200.200.586

Rechters: M.J. van der Ven, J.M.T. van der Hoeven-Oud en W.H. van Boom

Advocaten: J.J. van der Goen en M.J.J. de Ridder

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor overval in een woning met dodelijke afloop. Benadeelde partij vordert een vergoeding van € 180.000 aan materiële en € 200.000 aan immateriële schade (smartengeld). Smartengeldvordering afgewezen. Benadeelde partij niet-ontvankelijk in materiële deel van de vordering (geschatte gedeelde inkomsten uit een remigratie-uitkering waarop het slachtoffer vanaf zijn 55e levensjaar aanspraak zou hebben kunnen maken): onevenredige belasting strafproces.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:2474

Zaaknummer: 10/660008-16

Rechters: E. Rabbie, A.J.P. van Essen en S. Zuidwijk

Advocaten: M.E. Pennings

Wetsartikelen: 312 Sr